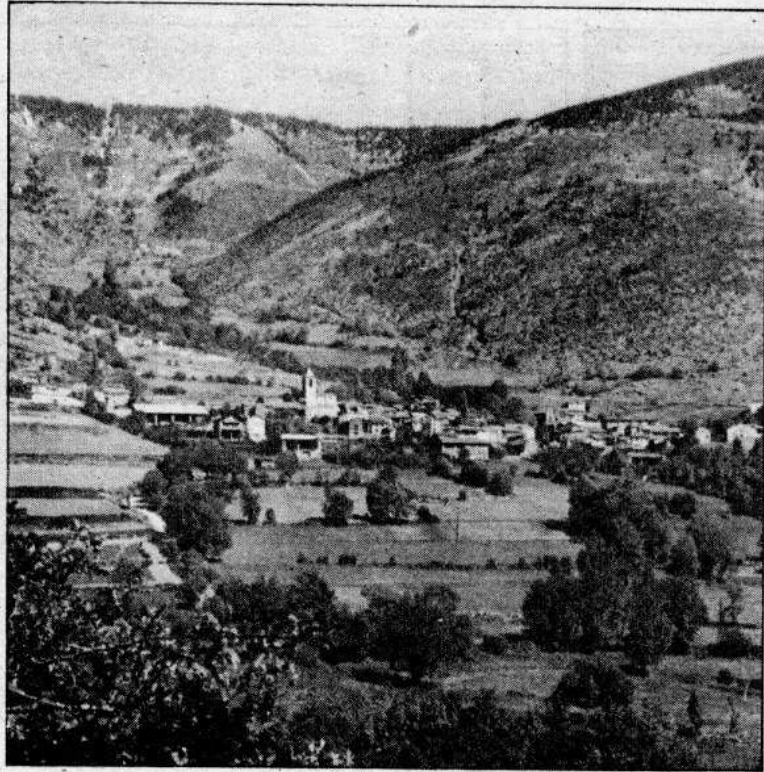

«Meranges, enlairat i pintoresc, té un atractiu especial, per la diversitat i policromia de les seves flors; és un poble molt acollidor —on dues posades us donaran bona rebuda—; de passada, visiteu els vells monuments, que enclouen molta història; després, però, pugeu muntanya amunt per la carretera —o bé per la dreuera, si ho preferiu— fins als encisadors estanys del Pla i del Malniu. I... si encara et sents valent, fita el teu esguard fins a l'infinit (...) i enfila't, escala els cimals del Puigpedrós, des d'on podràs contemplar, amb claríssim horitzó, la immensa panoràmica de tota la meravellosa Vall de Meranges...».

Salvador Galceran
i Josep Solé

Ha passat del 16 al tercer diumenge de juny

Festa a la Vall de Meranges

La Vall de Meranges, que a l'antigor se'n deia «Batllia de Meranges», està integrada per dos nuclis de població: Meranges (a 1.590 metres d'altitud) i Girul (a 1.625 metres), que és el poble més alt de la Cerdanya, es troba a uns 700 metres, és a dir, a uns vint minuts distant de Meranges. Ambdós al segle IX eren parròquies per separat; avui, però, formen una parròquia i un sol municipi: el de Meranges.

Per Sant «Qui» (Quirze) i Santa Julita, màrtirs —fill i mare respectivament— (16 de juny), se celebrava la Festa Major, que ara ha estat traslladada al tercer diumenge de juny. Ultra les solemnitats religioses, gran ball a

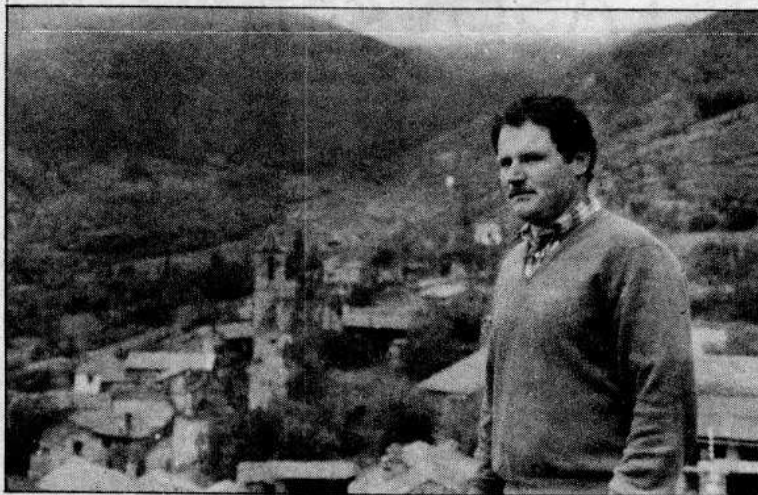
la Plaça, guarnida amb pins i banderetes. Es feia el ball de ram, la toia i el ball dels socis, en què només podien ballar la gent de Meranges que hagués contribuït a les despeses de la festa; així i tot, hi havia anys que en aquest ball especial, hi ballaven fins a una quarantena de parelles. L'Ajuntament, des de l'antigor, sempre ha contribuït també al cost de la festa «grossa» merangina, especialment en pagar l'orquestra que, en aquest cas no és pas la d'acordió i violins del poble.

Aquí ens cal fer un incís per dir que a Meranges, cap allà als anys trenta, es va formar una singular orquestra composta per dos violins, i per dos acordions,

a càrrec del germà petit del vell moliner, Ventura Vidal, i del Nen Romà; més endavant, un noi de cal Virotila aprenia a tocar l'acordió. En total, «cotre» músics del poble que, amb dos violins i dos acordions, feien dansar el jovent merangí en festes i festetes. Es diu que feia bo de veure els xicots més pinxos de Meranges, com per exemple el nen Currotgeta, el nen Romà, el nen Magre, els Virotila (nois i noies), etc., donant tombs pel «Salon» de Cal Benito, amb faixa i llampant armilla, i al so d'una «orquestra», no sempre ben afinada, però plena d'entusiasme i de tipisme rural muntanyenc.

El Ball continua fent-se a la Plaça Major, on es planta, cada any, llevat d'algun cas excepcional, quan puja a Meranges algun espectacle, el poc jovent que hi ha sol anar a divertir-se al cinema o a les discoteques de Puigcerdà; i si ve el cas, a les Festes majors dels altres pobles de la Cerdanya i l'Alt Urgell.

Per les tres festes principals de l'any, tots els merangins les celebraven a taula: les cases més modestes del poble —que antany eren la majoria—, es menjaven un pollastre o un «tíró» (ànec) o bé un conill; és cert que tenien molts al corral, però els «gordaven» per vendre'ls i fer algun dineret. Als pocs rics —o cases bones— no els calia mirar tan prim, a l'hora de menjar, de vestir i de divertir-se.

L'alcalde de Meranges, Joan Tresti, voldria una estació d'esquí ben a prop.